

VOORWOORD

Oorlogsverhalen, geschreven vanuit (auto)biografisch standpunt, hebben me als literair genre altijd het meest aangesproken. Ze lijken me volledig mee te slepen naar een andere wereld. Beide wereldoorlogen zijn nog niet zo immens lang geleden – mijn grootouders aan beide kanten hebben me nog veel over die woelige jaren verteld – en toch lijkt het alsof er toen zoveel onwezenlijke dingen zijn gebeurd. Ik probeer me altijd in te beelden hoe het moet zijn geweest om toen geleefd te hebben. Niet dat ik dat zou willen, maar als ik wat ik in oorlogsverhalen lees, koppel aan wat mijn grootouders me hebben verteld, dan besef ik hoe gelukkig ik me mag prijzen dat ik dat nooit heb moeten meemaken. Alsof je naar een spannende oorlogs- of actiefilm kijkt, helemaal in het verhaal zit en na het einde blij bent dat je kan zeggen: ‘Oef, het was maar een film.’

En nu valt het toch mij te beurt ... Niet om een puur oorlogsverhaal te vertellen, maar wel een periode uit mijn leven die kan worden omschreven als heftig, verdrietig, ontroerend, euforisch, angstig, motiverend en demotiverend, en uiteindelijk verlossend. Ik vertel mijn verhaal vanuit het perspectief van mijn eigen ervaringen. Het was een periode van vallen en opstaan waarin ik mezelf heb (her)ontdekt en op sommige vlakken beter heb leren kennen. Een periode ook waarin ik mezelf verder heb ontwikkeld op het gebied van vaardigheden zoals communicatie en gedragingen, deze beter heb leren herkennen bij anderen, en menselijke interacties heb leren duiden.

Ik heb altijd in het leven gestaan met als leuze ‘klikt het niet,

dan botst het wel', steeds met de nodige humor en relativierungsvermogen, iets wat ik van thuis al vroeg heb meegekregen. Relativeren is voor veel mensen bijna een kunst geworden en ik heb gemerkt dat humor daarbij heel nuttig kan zijn. Het lukt me niet altijd, want ik ben en blijf een mens met gevoelens en emoties, maar algemeen beschouwd wals ik door het leven en doe ik waar ik me goed bij voel. Plots komt er dan een periode waarin andere mensen nagenoeg jouw leven bepalen en je bepaalde dingen niet meer onder controle hebt. En laat controle nu net zijn waar ik onbewust altijd naartoe werk.

Jezelf leren kennen is een proces, jezelf herontdekken is een bevrijding. Uit alles wat je meemaakt, kan je iets leren. Dat is wat ik heb gedaan na een zeer turbulente periode van mijn leven. Eerst was het een zoektocht naar alle puzzelstukjes van mijn puzzel die ik moest leggen. Uiteindelijk bleek dat ik heel hard op zoek moest gaan naar een antwoord op de grote 'waarom'-vraag om dat laatste stukje effectief te kunnen leggen: 'Waarom heb ik de terroristische bomaanslag van 22 maart 2016 op de luchthaven van Zaventem, de plek waar ik toen nog aan het werk was, meegemaakt?' Ook op andere vlakken in mijn leven is het grote 'waarom' vaak mijn drijvende kracht: te gepasten tijde stel ik mezelf ter discussie, stel ik anderen ter discussie en stel ik ook bepaalde situaties ter discussie. Dit zorgt vaak voor onthutsende antwoorden!

Nadat je iets ingrijpends in je leven hebt meegemaakt, hoor je vaak: 'Je moet het kunnen plaatsen.' Allemaal goed en wel, maar waar plaatsen en hoe plaatsen? Nee, dat kan niemand anders je zeggen. Het is iets wat je zelf moet uitzoeken. Ik heb het uiteindelijk wel kunnen plaatsen, mede dankzij begeleiding, het ontdekken van een bevrijdende lichaamstechniek en zelfonderzoek tijdens mijn opleidingen. Ik heb vooral kunnen aanvaarden wat ik heb meegemaakt op de manier waarop ik het heb ervaren, want ook dat is verschillend. Anderen denken soms:

‘Als er niet over wordt gepraat, dan is het voorbij.’ Maar niemand weet wat er binnenin borrelt. Geborrel was er bij mij ook, letterlijk: flarden tekst die mijn gedachten doorkruisten en de aanzet gaven voor dit boek. Zonder enige samenhang, precies niet goed wetend waarnaartoe. Door alles te noteren, heb ik er gestalte aan gegeven en is het tegelijkertijd een weergave van mijn aanvaarding van de enorme wending die mijn leven heeft gemaakt, een wending op zowel professioneel als emotioneel vlak.

Bijna negentien jaar lang heb ik een carrière uitgebouwd waarin ik de spreekwoordelijke ladder naar boven heb beklommen. Ik heb verschillende jobs uitgeoefend, elk met specifieke ervaringen en uitdagingen. Alle heb ik met evenveel ambitie en plezier gedaan. In die verscheidenheid van jobs was er één constante: de omgeving waarin mijn hele carrière zich afspeelde, de luchthaven van Zaventem. Een magische plek voor velen, een ontmoetingsoord voor anderen en vooral een plek waar veel, heel veel mensen werken, dag in, dag uit. Mijn vroegere werkgever is een internationale speler en aangezien de luchtvaart een sector is waarin zwaar wordt geconcentreerd, ging deze willens nillens mee in die drang naar overleven. Niets wees er echter op dat ik daarvan ooit het slachtoffer zou worden, eerst figuurlijk door het schrappen van mijn functie en nadien letterlijk in een drang naar overleven op de werkvloer.

Met dit boek wil ik de lezer vooral inspireren om, wat er ook gebeurt, zich open te stellen voor de onverwachte bochten op het eigen levenspad, hoe intens en aangrijpend ook, te blijven geloven in jezelf, niet bang te zijn om te ontdekken wat er te ontdekken valt, doelen te blijven stellen, en vooral vol te houden om die doelen te bereiken. Het maakt er je leven alleen maar rijker door.

Ik wens je veel inzichten.

Ine